

dent havde staaet fast og var gaaet frem, saa havde han nok fanget Sejr paa det Omraade. Den højtærede Konseilspræsident stod ikke fast og gik ikke frem; saa faldt den Sag, og saa kom pludselig dette Forslag frem igen, dette Forslag, som vi jo alle sammen troede skrinlagt.

Jeg kan ikke rigtig forstaa dette Forslag. Stillingen viser sig jo at være ganske den samme som hidtil; dette Forslag viser sig ifølge de Udtalelser, der ere fremkomne, at være ligesaa dødfødt, som da det sidst forlod dette Ting. Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Matzen) siger, at han ikke vil gaa med til det, han taler paa sit Partis Vegne og vil ikke; han vil have Forholdstalsvalg ind, han vil have Enkeltmandskredsene bort, ellers vil han ikke gaa med. Det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) stiller det samme Spørgsmaal igen om de kongevalgte Op-løsning; og jeg kan ikke se, hvorledes den højtærede Konseilspræsident kan svare anderledes, end hans Forgænger svarede i Fjor. Jeg synes ikke, at den højtærede Konseilspræsident kan give andet Svar. Ja, naar man ser hen paa hele den Historie, som den har udviklet sig siden Systemskiftets Dage — naar man ser, hvorledes Venstreregeringerne have forladt den ene Skanse efter den anden, hvorledes de ere gaaede fra de Ting, som de have haft paa deres Program som deres Livssag, den ene Gang efter den anden —, ja, saa kan det jo ske; men jeg tror det ikke, alene af den Grund, at jeg ikke tror, at den højtærede Konseilspræsident vilde kunne holde sine Partifæller eller de Grupper, som støtte ham, sammen om dette Spørgsmaal; saa jeg tror ikke, den højtærede Konseilspræsident kan svare anderledes, end den forhenværende Konseilspræsident svarede. Og saa er Stillingen jo akkurat den samme; saa er det jo forbi, saa ligger Forslaget, der ikke var ret levende, da det kom herind, igen og er væk, borte. Men saa ved jeg ikke, af hvad Grund den højtærede Konseilspræsident kommer frem med det, om det er for at vise Villien, da nu den højtærede Konseilspræsident er trængt ikke saa lidt dernede i det andet Ting om en Ordning paa denne Sag, saa at vi, inden Forsvarssagen kommer ud til Vælgerne, kunne faa ordnet Valgkredsene paa en retfærdig Maade. Men i saa Tilfælde er det altsaa dog kun for at vise sin Villie, og saa er Villien for veg. Det minder da noget om den Mand, der paa sit Dødsleje kaldte Prokuratoren til sig og testamenterede en hel Bunke

veldædige Institutioner store Summer, og da der saa blev spurgt, hvor Pengene var, svarede han, at dem havde han ikke, han vilde bare vise sin Villie til at gøre det gode. Noget lignende kunde man vel sige om den højtærede Konseilspræsident i dette Tilfælde, at dette Forslag kun er fremkommet for at vise Villien til at faa en anden Ordning, noget, den højtærede Konseilspræsident meget godt ved, at han ikke er mægtig og ikke har Midlerne til at føre igennem. Og saa staaer det vel egentlig saaledes, at saa gaa vi til Folketingsvalgene igen paa den gamle Ordning, og saa skal Forsvarssagen gennemføres eller søges gennemført paa Basis af det Valg, der foregaar efter saa uretfærdige Linier, som tænkes kan. Jeg oplyste sidste Gang, jeg havde denne Sag under Behandling, de forskellige Kredsers Størrelse, og naar man altsaa ved, at Grundloven siger: en Folketingsmand for hver 16,000 Indbyggere, og man saa faar at vide og ser, at der er 49 Kredse, som have mellem 20,000 og 30,000, at der er 6 Kredse, som have mellem 40,000 og 60,000 — det var for 2 Aar eller godt 1½ Aar siden, og de ere jo blevne betydelig større nu —, og man samtidig ved, at der er Kredse, hvori der kun er 12,000 Indbyggere, saa vil jeg sige, at saa er det et højst uretfærdigt Grundlag at forespørge Vælgerne paa om en saa stor Sags Gennemførelse.

Derfor synes jeg, den højtærede Konseilspræsident lige saa godt kunde have sprunget i Ilden med det samme og have opfyldt det Løfte, den forrige Konseilspræsident har givet os, om en Opfyldelse af Grundloven. Der gives dog vist ingen Vej udenom. Grundloven byder det, og saa maa vi jo følge Grundloven. Og Grundloven er i den senere Tid bleven nævnt ret ofte heroppe i dette høje Ting, saaledes at det synes, som om der hersker en stor Ærbødighed for Grundloven netop lige i Øjeblikket. Lad os saa vise denne Ærbødighed i Gerning ved at føre Grundlovens Ord ud i Livet. Det maa kunne ske endnu, og det maatte kunne ske paa den Maade, som den højtærede Konseilspræsident en Gang i denne Samling har paabegyndt. Det maatte kunne ske; den Modstand, der har været, maatte kunne overvindes, og man maatte kunne komme frem ad den Vej.

Vi ere jo, som sagt, løste fra dette Forslag — det er jeg ganske klar over, og det vil ogsaa Rigsdagstidenden vise —, og vi forlange nu Grundloven opfyldt. Men skal Grundloven ændres, saa kunne